

Novum

In memoriam dr. Molnár János (1955–2021)

Személyes sorok Molnár János emlékére

Sokat tűnődtem, mit is írjak. Magasztos, nagy címekben és tartalmakban gondolkodtam, amelyek méltók ahhoz a nagyszabású munkához, amely nevéhez köthető. De a magas csillagzatú írás valahogy mégsem jött össze. (Most már nem is bánom, mert úgy érzem, nem illene ide.) Ez legyen a történések feladata. Végül, kétségbeesésemben, belekapaszkodtam az egyik kolléga biztató szavaiba: „Mégiscsak jobban ismered őt, mint mi” – mondta. Hát igen. Bizony, 45 éve annak (ki sem merem mondani), hogy először láttam őt a Protestáns Teológiai Intézet járdáján sietni a könyvtár felé, hóna alatt a hatalmas héber Bibliával. Sosem felejttem el. Hogy ezt tette nap mind nap, nem irigyeltük, de azt, hogy a vizsgán sosem volt gond neki az egzegézis, meg a többi tárgy sem, azt viszont igen. A teológiai képzés egész ideje alatt tudtunk ugyan egymásról, de nem ismertük egymást. Aztán végeztünk, és telt-múlt az idő. Neki ott, ahová kihelyezték, nekem ott, ahová kihelyeztek.

Útjaink csak jó évtized múlva keresztezték egymást, amikor kezdetben óradó, utána rendes tanár lettem a Protestáns Teológiai Intézetben (ő akkor már ott volt). Ennek is több már, mint három évtizede (akár ezüst-émlékünnepet is ülhettünk volna). Azóta jóban-rosszban együtt voltunk. Kaptunk meleget is, hideget is. Voltunk fent is, lent is.

Kettőnk kapcsolatában a Református Tanárképző Kar hozott igazi nagy fordulatot. Amikor a kar dékánja lett, kért, hogy én is igazoljak át, merthogy stabil tanári karra van szükség; az egyház igazgatótanácsa elengedett, én pedig mentem. Ennek is több mint 20 éve. Nos, úgy érzem, hogy ez az utóbbi időszak segített hozzá ahhoz, hogy jobban megismerjem.

Zsobok. Sokat mondtak róla, jót is, rosszat is. Az idő őt igazolta: azóta sok gyermek kapta meg ott a normális élet lehetőségét, és nem kallódtak el, nem morzsolódtak fel. És nemcsak kalácsot, tanácsot is kaptak, persze a család mellé.

Aztán jött sok minden, ugyancsak Zsobokon (malom, mintagazdaság stb.), ami az árvaház fenntartását, és viszont, a település fennmaradását szolgálta. Mindezek nélkül már rég elöregedett volna és kihalt volna a falu. Többszörösen is megtérült a befektetett lelki, szellemi, fizikai energia. Aztán jött Farnas és az öregotthon, ezt követte az Aksza és az utcagyerek-misszió, illetve -rehabilitáció. Szerintünk ezek neki mind egy-egy púp voltak a hátán. Ő viszont biztosan mindegyiket lelki gyermekének tekintette. És neki volt igaza. Mindezt pedig két évtizedig végezte úgy, hogy közben családapának, egyetemi tanárnak és a kar dékánjának is kellett lennie. Családot kellett igazgatnia, könyveket, kurzusokat kellett írnia, órát kellett tartania (két intézetben is), viaskodnia kellett az adminisztrációval és küszködnie a bürokráciával.

Apropó, Református Tanárképző Kar. Visszatekintve az elmúlt másfél évtizedre, mindenki előtt világos, hogy a korábbi bizonytalan állapotok vele kezdődően szűntek meg: a kar állandó helyet és tanári kart kapott, működése pedig a korábbi esetlegesből terv- és programszerűvé, tehát kiszámíthatóvá vált. Az ő idejében tanári kara nyugodtan odaállhatott bármelyik kar tanári kara mellé. Diáksága nem hozott szégyent a karra, a végzősök mindenhol megállták a helyüket. A mesterképző jól, a doktorképzés kiválóan működött a rengeteg doktorandusszal. És folytatni lehetne, de nem folytatom, mert ahogyan a régiek mondták: „sapienti sat”, vagyis „a bölcsnek ennyi is elég”. Ismerve őt még ez a visszafogott dicséretet is nehezen viselte volna el, mert meggyőződésem, hogy mindezt nem a dicséretért tette. Ezért én, a doktori iskola nevében is, utólag is megköszönöm mindazt, amit az egyházért és ezért a karért tett.

Buzogány Dezső

Dr. Molnár János életrajza

Dr. Molnár János 1955. október 16-án született a Szilágy megyei Zsibón. Itt járt általános iskolába. Középiskolai tanulmányait már Kolozsváron, a volt piarista, majd 11-es számú, ma Báthory István Elméleti Líceumban végezte, ahol 1974-ben érettségizett. Miután sikeresen felvételizett a kolozsvári Egyetemi Fokú Egységes Protestáns Teológiai Intézetbe, teljesítette az egyetemi tanulmányok előtt letöltendő kilenchnapos katonai szolgálatot, amelyet akkoriban a jövőbeli teológiai hallgatókra nézve is kötelezővé tettek. 1975–1980 között úgy végezte el teológiai tanulmányait, hogy négy szemesztert az intézet annak idején Nagyszébenben működő, német anyanyelvű evangélikus karán töltött (1977/78-as és 1979/80-as tanév).

Segédlelkészi szolgálatot a nagyváradi-velencei gyülekezetben teljesített (1980–1983), majd Vedresábrányon és Apátkeresztúron volt helyettes lelkész (1983–